

ELIZABETH LIM

SASE
COCORI
STACOJII

Traducere din limba engleză de
SIMONA ȘTEFANA STOICA

CORINTEENS

LOR'

Satul Tianyi

Hanul
Vrăbiutei

Castelul
Bushian

Strâmtoarea Mării
de Miazănoapte

Marea Apuseană

Iro

Muntele
Cepurelui

Râul
Baiyun

Pădurea
Zhensa

Munții Sfintii
ai Curajului

Gindara

Pădurea
Cailan

Palatul
Imperial

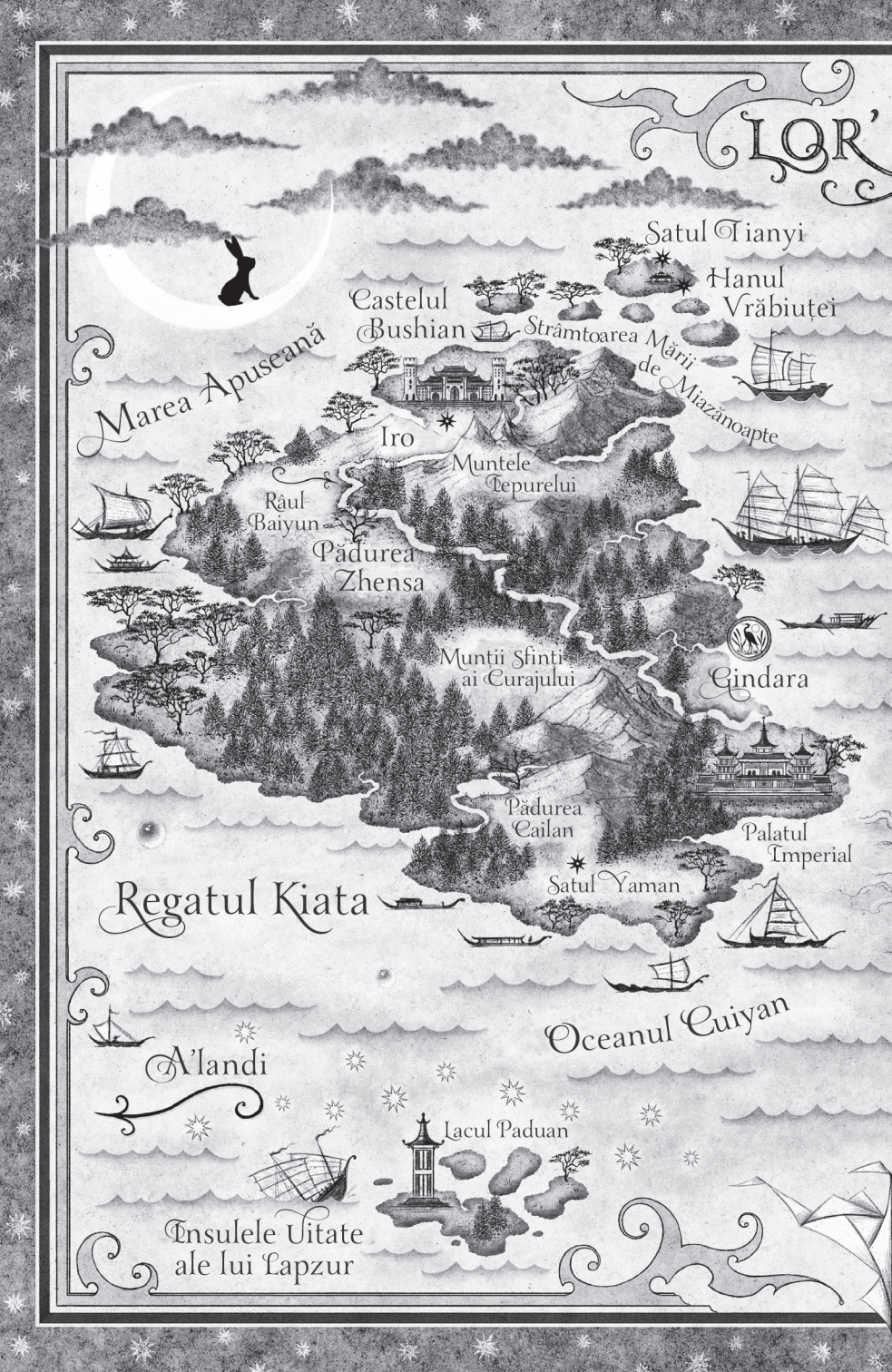
Regatul Kiata

Oceanul Cuiyan

A'landi

Lacul Paduan

Insulele Vitate
ale lui Lapzur

YAN

Marea Taijin

Muntele
* Rayuna

Ai'long
Țarămul
Dragonilor

*
Palatul
Regelui-Dragon

Insulele Tambu

Ⓢ
Sundau

CAPITOLUL 1

APA DE PE FUNDUL LACULUI AVEA GUST DE NOROI, SARE și regrete, și era atât de tulbure, încât îmi părea un chin să-mi țin ochii deschiși, dar, slavă măreților zei, am reușit! Altfel, nu aș fi zărit dragonul.

Era mai mic decât mă așteptasem. Cam de mărimea unei bărci cu vâsle, cu ochi rubinii, scânteietori, și solzi verzi precum cel mai pur jad. Nu semăna deloc cu bestiile din legende, despre care se spunea că puteau umbri complet un sat și erau îndeajuns de mari pentru a înghiți nave întregi de război.

A înotat spre mine, până când ochii lui rotunzi și roșii au fost atât de aproape, încât i-au reflectat pe ai mei.

Mă urmărea în timp ce mă înecam.

Ajutor! l-am implorat. Cu plămâni goliți de aer, îmi dădeam seama că mai aveam o secundă de viață înainte ca lumea să se încetezoșeze.

Dragonul m-a privit cu atenție, ridicând o sprânceană acoperită cu pene. Pentru o clipă, am îndrăznit să sper că m-ar putea ajuta. Însă coada i s-a înfășurat strâns în jurul gâtului meu, furându-mi ultima răsuflare.

Apoi totul s-a întunecat.

Privind în urmă, probabil că nu ar fi trebuit să le spun slujnicelor că aveam de gând să sar în Lacul Sacru. O făcusem doar pentru că arșița dimineții era insuportabilă. Până și tufele de crizanteme de afară se ofiliseră, iar găile¹ care zburau pe deasupra arborilor de citrice erau prea însetate pentru a înălța vreun tril. Fără a mai pomeni faptul că scufundarea în lac părea o alternativă perfect rațională la participarea la propria ceremonie de logodnă – sau, cum îmi plăcea să o numesc, sfârșitul deprimant al viitorului meu.

Din păcate, slujnicile mă crezuseră, iar veștile se răspândiseră mai repede decât focul demonilor până la tata. În câteva minute, acesta îl trimisese pe unul dintre frații mei, însoțit de o suită de gărzi cu chipuri severe, să mă aducă înapoi.

Așa că iată-mă, îndrumată prin galeriile subterane ale palatului imperial, pe coridoare lungi și înguste, în cea mai fierbinte zi a anului! Spre sfârșitul deprimant al viitorului meu!

În timp ce-mi urmam fratele pe un alt hol pârjolit de razele soarelui, mă jucam fără astâmpăr cu mâneca și mă prefăceam că-mi ascund un căscat, deși trăgeam cu ochiul printre faldurile țesăturii.

— Nu mai căsca! m-a dojenit Hasho.

Mi-am lăsat brațul în jos și am făcut exact pe dos.

— Fiecare căscat eliberat acum înseamnă unul mai puțin în fața tatei. Până ajung la el, voi scăpa de toate.

¹ Nume dat mai multor păsări răpitoare de zi, asemănătoare cu uliul, cu ciocul coroiat, gheare puternice și cu coada bifurcată (n. tr.).

— Shiori. . .

— Pune-te în locul meu! Încearcă să fii trezit în zori să-ți fie periat părul de o mie de ori, am contracarat eu. Încearcă să mergi înfășurat din cap până-n picioare în zeci de metri de mătase, o avere demnă de un zeu.

Mi-am ridicat brațele, însă mânecile erau atât de grele, încât abia le puteam ține în sus.

— Uită-te la toate aceste straturi! Aș putea echipa o navă cu pânze pentru a traversa marea!

Umbra unui zâmbet s-a desenat pe buzele lui Hasho.

— Zeii ne ascultă, draga mea surioară! Continuă să te plângi așa, iar logodnicul tău va căpăta o cicatrice de fiecare dată când îl dezonorezi.

Logodnicul meu! Orice mențiune despre el îmi intra pe o ureche și îmi ieșea pe cealaltă, în vreme ce mintea mi se îndrepta spre ceva mai plăcut, cum ar fi să-l conving pe bucătarul palatului să-mi destăinuie rețeta lui de pastă de fasole roșie sau, chiar mai bine de atât, să mă furișez pe o navă și să călătoresc dincolo de marea Taijin.

Fiind singura fiică a împăratului, nu mi se permisesse niciodată să merg nicăieri, darămite să călătoresc în afara capitalei noastre, Gindara. Într-un an, aveam să fiu prea vârstnică pentru o astfel de escapadă.

Nedreptatea situației m-a făcut să oftez cu voce tare.

— Atunci, soarta mi-a fost pecetluită. Va fi hidos!

Fratele meu a chicotit și mi-a dat un ghiont.

— Hai, nu te mai văicări atâta! Aproape am ajuns.

Mi-am dat ochii peste cap. Hasho începea să sune ca un bătrân de șaptezeci de ani, nu ca un tânăr de șaptesprezece. Dintre cei șase frați ai mei, de el îmi plăcea cel mai mult – era singurul căruia îi mergea mintea la fel

de repede ca mie. Însă, de când începuse să ia atât de în serios rolul de prinț și să-și irosească mintea pe jocuri de șah în loc de năzbâtii, apăruseră anumite lucruri pe care nu i le mai puteam împărtăși.

Cum ar fi ceea ce ascundeam înăuntrul mânecii.

Când o gădilătură mi-a șerpuit în sus, pe braț, mi-am scărpinat cotul.

Doar ca să fiu sigură, am strâns materialul între degete, evitând deschiderea largă a mânecii. Dacă Hasho afla ce ascundeam sub faldurile veșmântului, n-aș mai fi scăpat de gura lui.

De a lui sau de a tatei.

— Shiori! mi-a șoptit mirat Hasho. Ce e în neregulă cu rochia ta?

— Am crezut că murdărisem mătasea, l-am mințit eu, prefăcându-mă că frec o pată de pe mânecă, apoi mi-am întors dinadins privirea spre munți și lac. Nu ți-ai dori să fim afară și să înotăm, în loc să mergem la o ceremonie plictisitoare?

Bănuitor, Hasho și-a ațintit ochii asupra mea.

— Shiori, nu schimba subiectul!

Mi-am plecat capul, străduindu-mă să par copleșită de remușcări – și să-mi aranjez pe furie mâneca.

— Ai dreptate, dragul meu frate! A sosit timpul să mă maturizez. Îți mulțumesc pentru că... pentru că...

De îndată ce o altă gădilătură mi-a alunecat pe braț, mi-am lovit ușor cotul pentru a înăbuși sunetul. Secretul meu devenea nerăbdător, creând cute asemănătoare unor valuri de-a lungul țesăturii.

— Pentru că m-ai însoțit până la întâlnirea cu logodnicul meu, am încheiat rapid.

M-am grăbit apoi spre sala de audiențe, dar Hasho m-a prins de mânecă, a ridicat-o cât a putut de mult și a scuturat-o bine.

O pasăre de hârtie, la fel de mică și de iute precum o libelulă, a țâșnit ca o săgeată dintre faldurile de mătase. Din depărtare, semăna cu o vrăbiuță, cu un punct roșu, ca o pată de cerneală, pe cap. Mi-a zburat de pe braț și s-a îndreptat spre fratele meu, bătând frenetic din aripile delicate în timp ce-i plutea înaintea ochilor.

Hasho a rămas cu gura căscată și cu ochii tot mai mari din pricina uluirii.

— Kiki! am șoptit alarmată, deschizându-mi mâneca. Treci înapoi înăuntru!

Kiki nu m-a ascultat. S-a cocoțat pe nasul lui Hasho și îl mângâia cu o aripă în semn de afecțiune. Umerii mi s-au relaxat; animalele și păsările îl plăceau pe fratele meu, așa că eram sigură că și ea îl va fermeca, așa cum mă fermecase și pe mine.

Apoi Hasho și-a dus mâinile la față ca s-o prindă.

— N-o răni! am strigat eu.

Kiki a zburat în sus, reușind în ultima clipă să-i evite încercările de a o captura, apoi a lovit obloanele de lemn ale ferestrelor, căutând una care să fie deschisă, în timp ce se năpustea spre capătul coridorului, îndepărtându-se din ce în ce mai repede.

Am pornit după Kiki, dar Hasho m-a prins de îndată, ținându-mă pe loc cu atâta determinare, încât sandalele mi-au alunecat pe lemnul lucios.

— Las-o să plece! mi-a șoptit la ureche. Vom vorbi despre asta mai târziu!

Gărzile au deschis larg ușile, iar unul dintre miniștrii tatălui meu mi-a anunțat sosirea:

— Prințesa Shiori'anma, cel mai tânăr dintre copiii imperiali, singura fiică a împăratului Hanriyu și a regretatei împărătese. . .

Înăuntru, tatăl meu și consoarta lui, mama mea vitregă, stăteau în partea din spate a sălii sumbre. Atmosfera părea tensionată, iar curtenii fremătau de nerăbdare, ocupați să-și împăturească și să-și reîmpăturească batisatele umede pentru a-și șterge tâmplele transpirate. Am zărit spatele lordului Bushian și al fiului său — logodnicul meu —, amândoi îngenuncheați dinaintea împăratului. Doar mama mea vitregă m-a observat încremenită în prag. Și-a înclinat capul, iar ochii ei deschiși la culoare i-au găsit pe ai mei.

Un fior mi s-a strecurat pe șira spinării. Deodată, m-a străbătut teama că, dacă mergeam până la capăt cu ceremonia, aveam să devin ca ea: rece, tristă și singură. Și mai rău de atât, dacă nu o găseam pe Kiki, altcineva putea să o facă, iar secretul meu avea să ajungă la urechile tatei. . .

Secretul meu: că însufletisem o pasăre de hârtie prin magie!

Magie interzisă!

Răsucindu-mă pe călcâie, m-am îndepărtat de uși și am trecut pe lângă Hasho, prea uluit de reacția mea ca să mă oprească.

— Prințesă Shiori! au strigat gărzile. Prințesă Shiori!

Mi-am aruncat haina de ceremonie în timp ce alergam după Kiki. Doar broderia cântărea cât armura unei santi-nele, iar când mi-am eliberat umerii și brațele de greutatea

ei, am simțit cum îmi cresc aripi. Lăsând o moviliță de mătase în mijlocul holului, am sărit pe fereastră și am aterizat în grădină.

Sub strălucirea orbitoare a soarelui, am mijit ochii, atentă să nu o scap din priviri pe Kiki. S-a strecurat prin livada de cireși, apoi pe lângă arborii de citrice, unde zborul ei sălbatic a îmboldit găile să țâșnească de pe ramuri.

Intenționasem să o las pe Kiki în odaia mea, ascunsă într-o cutie de bijuterii, însă bătuse cu putere din aripi și se lovise cu atâta îndârjire de pereții închisorii ei, încât mă temusem că o slujnică ar putea s-o găsească în timp ce participam la ceremonie.

Cel mai bine e să o țin cu mine, mă gândisem.

„Promiți să fii cuminte?” o întrebasesm eu.

Kiki ridicase și plecase capul, un gest pe care îl luasem drept un da.

Greșit!

Demonii să mă ia, eram, fără îndoială, cea mai mare idioată din Kiata! Dar nu aveam să fiu necruțătoare cu mine pentru că mi-era milă chiar și de o pasăre de hârtie.

Kiki era pasărea *mea* de hârtie. Din moment ce frații mei mai mari erau mai mereu ocupați cu îndatoririle prin ciare, mă simțeam singură. Kiki însă mă asculta, îmi păstra secretele și mă făcea să râd. În fiecare zi, devenea tot mai vie! Era prietena mea!

Trebuia să o aduc înapoi!

Pasărea mea de hârtie a aterizat în mijlocul Lacului Sacru, plutind pe apele sale liniștite cu un calm de neclintit – de parcă nu mi-ar fi tulburat toată dimineața.

Gâfâiam când am ajuns la ea. Chiar și fără veșmântul de deasupra, rochia era atât de grea, încât abia îmi puteam trage sufletul.

— Kiki!

Am aruncat o pietricică în apă ca să-i atrag atenția, însă singura ei reacție a fost să plutească mai departe.

— N-avem timp de joacă!

Ce puteam să fac? Dacă avea să se descopere că am un talent pentru magie, oricât de neînsemnat ar fi acesta, urma să fiu alungată pentru totdeauna din Kiata – o soartă mult mai rea decât să fiu nevoită să mă căsătoresc cu un oarecare lord de rangul al treilea.

Mi-am scos în grabă sandalele, fără să mă obolesc să mă dezbrac de veșminte.

Apoi am sărit în lac.

Pentru o fată nevoită să stea înăuntrul palatului, să exerseze caligrafia și să cânte la țiteră¹, eram o înotătoare puternică, iar asta datorită fraților mei; înainte ca ei toți să crească și să își ia în primire obligațiile, ne strecuram până pe malul Lacului Sacru pentru scufundări în serile de vară. Cunoșteam bine aceste ape.

Am înotat spre Kiki, cu spatele biciuit de razele fierbinți ale soarelui, însă pasărea de hârtie se cufunda tot mai adânc în apă. Faldurile rochiei se înfășurau strâns în jurul meu, fustele agățându-mi-se de picioare de fiecare dată când le mișcam. Nu după multă vreme am început

¹ Instrument muzical compus dintr-o cutie de rezonanță cu coarde de metal, puse în vibrație prin atingere cu o lamă (ori cu un inel) de os sau de metal (n. tr.).

să obolesc, iar bolta cerească a dispărut când lacul m-a tras în jos.

Mă sufocam, așa că am început să dau din brațe spre suprafață. Cu cât mă zbăteam mai mult, cu atât mă scufundam mai repede. Părul îmi plutea în jur ca o furtună de neocolit, răsfirându-se în spirale lungi și negre. Spaima mă răscolea lăuntric, gâtul mă ardea, iar pulsul îmi bubuia sălbatic în urechi.

Am reușit să-mi desfac cingătoarea de aur trecută peste veșminte și am tras fără încetare de fuste, însă greutatea lor mă târa tot mai adânc, până când soarele s-a preschimbat într-o perlă de lumină care strălucea plâpând, undeva, mult deasupra mea.

În cele din urmă, m-am eliberat de încleștarea fustelor, smulgându-le de pe mine, și m-am avântat în sus, dar era prea târziu. De la o astfel de adâncime, nu aveam cum să ajung înapoi la suprafață fără să-mi dau și ultima suflare.

Urma să mor.

Dând furioasă din picioare, mă luptam pentru o gură de aer, însă în zadar. Mă străduiam să nu intru în panică. Panica nu avea decât să mă facă să mă scufund mai repede.

Lordul Sharima'en, zeul morții, venea după mine. Avea să-mi amorțească mușchii inflamați și durerea răscolitoare din gât. Sângele a început să mi se răcească, pleoapele dădeau să se închidă...

Atunci am văzut dragonul.

La început l-am confundat cu un șarpe. Nimeni nu mai văzuse un dragon de secole, iar, din depărtare, arăta ca unul dintre animalele de companie ale mamei mele vitrege. Cel puțin până i-am văzut ghearele.

Aluneca spre mine, apropiindu-se atât de mult, încât i-aș fi putut atinge mustățile lungi și subțiri asemenea unor fire făurite din argint.

Laba îi era întinsă, iar deasupra palmei, prinsă între două gheare, se afla Kiki.

Pentru o clipă, viața a pulsat din nou înăuntrul meu. Am dat iar din picioare, încercând să ajung la pasărea de hârtie. Lumea se micșora, toate culorile se estompau.

Cu un licăr năstrușnic în ochi, dragonul și-a strâns ghearele. Coadă i s-a furișat în spatele meu și mi-a înconjurat gâtul.

Și inima mea a mai bătut o singură dată.